

Konfirmáció

Alkalom: vasárnap de.

Dátum: 2021.05.16.

Ige: Heidelbergi Káté

1. Mi életedben és halálodban egyetlen vigasztalásod?

Az, hogy testestől-lelkestől – akár élek, akár halok – nem az önmagamé, hanem az én hűséges Uramnak és Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok.

Ő drága vérével minden bűnömért maradéktalanul megfizetett, és az ördög hatalmából megszabadított.

Úgy megőriz, hogy mennyei Atyám akarata nélkül egy hajszál se hullhat le fejemről, sőt mindennek üdvösségemre kell szolgálnia. Ezért Szentlelkével bizonyosságot ad örök életemről, és szív szerint hajlandóvá és készvé tesz arra, hogy szüntelenül neki éljek.

Kedves Fiatalok és Felnőttek!

A mai nap egy nagyon különleges állomáshoz, mérföldkőhöz érkeztek el mindnyájan, és szüleitek és rokonaitok pedig örömmel vesznek körül benneteket ez alkalomból. Ez a mérföldkő a konfirmáció. A Szentlélek általi külső és belső megerősítés és megerősítés alkalma. Annak a napja, hogy azt a fogadalmat, amit annak idején, keresztelésetek alkalmával elmondtak szüleitek és keresztszüleitek, vagy akik felnőttként kereszteltek meg, azok saját maguk által kimondott fogadalmat, most megerősíthetitek és megújíthatjátok.

Ennek a konfirmációi felkészítésnek egyik nagyon fontos segédeszköze a Heidelbergi Káté. Egyházunknak ez a hitvallása rendkívüli módon jól van megszerkesztve. Ugyanis 52 nagyobb egységben, 52 úrnapijára, vagyis vasárnapra osztva összesen 129 kérdésben és feleletben fogalmazza meg a Káté a Biblia legfontosabb tanításait az emberről, az ember megváltásáról, az Atya, a Fiú és a Szentlélek Istenről, a keresztségről, az úrvacsoráról, az ember Isten iránti hálájáról és az imádkozásról.

Ennek a Káténak én most az első kérdéséről szeretnék szólni.

A hittanvizsgán mindenkinek el kellett mondani az első kérdésre adott feleletet. Egyikőtök feleletének különösen is örültem, mert nemcsak a választ mondta el, hanem a Káté 1. kérdését is elmondta. Azért tartom fontosnak, hogy ne csupán a feleletet tudjátok, mert a kérdés és a felelet szorosan összetartozik. Fontos tudni, hogy milyen kérdésre ad választ.

Így hangzik az 1. kérdés: **Mi életedben és halálodban egyetlen vigasztalásod?**

Azon gondolkodtam el, hogy miért kell már most, ilyen fiatalon három ennyire nyomasztóan komoly hangzású és tartalmú szóval foglalkozni, mint élet, halál és vigasztalás? Amikor én 13-14 éves voltam, és konfirmációra jártam, akkor eszembe sem jutott, hogy ezzel a három szóval, három fogalommal foglalkozzak. És szerintem ezzel nagyon sokan ti is így vagytok. Mit érdekel az benneteket, hogy élet és halál kérdésével foglalkoztatok? Mit érdekel az benneteket, hogy a vigasztalás forrásáról gondolkodjatok? Hiszen alapvetően nem vagytok szomorúak! Sőt, ahogy közeledik a nyár, egyre jobb lesz a kedvetek is.

Valamiért azonban csak benne van ebben a kérdésben a vigasztalás! Valamiért mégiscsak kell a vigasztalás még egy fiatalnak is. Még egy tinédzsernek is, egy nyolcadikosnak is időnként kell a bátorítás, a remény!

Azt hiszem, hogy neked is szükség van vigasztalásra, bátorításra és reményre.

Erős vagy és fiatal. De szereted, ha sokkal erősebbnek látnak, mint a valóságban. Pedig időnként belülről azt érzed, hogy „*most aztán, ha valaki tudná, hogy milyen gyenge vagyok, akkor nem is hinné el*”. A barátod néha olyat mond, ami mélyen, a lelked mélyéig megbánt téged. Máskor csinálsz valami hülyeséget, és rájössz arra, hogy ebből igazán nagy baj is lehetett volna. Rájössz arra, hogy valamit elrontottál, vagy megbántál egy döntést, mert úgy döntöttél, hogy nem akartad senkivel sem megbeszélni azt a dolgot. Most pedig keresed a megoldást, keresed az elvesztett békességedet, keresed a vigasztalást és azt, hogy legyen új bizalmad és reményed a következő lépéshez és döntéshez.

Ezekről a dolgokról én sem akartam hallani, amikor ilyen idős voltam, mint ti. És még kevésbé akartam meghallani azokat a mondatokat, melyek az élet végére, a halálra emlékeztettek engem. Erről azt gondoltam, hogy csak az öregeknek való gondolatok. Csak az idős emberek foglalkoznak ilyen lehangoló és szomorú gondolatokkal. Én még fiatal vagyok, és nem érdekelnek a lehangoló beszédtemék.

Valahol azonban a lelkem mélyén mégis azt éreztem, hogy ezekkel is muszáj foglalkozni. Nagyon nagy viszolygást és rossz érzéseket kelt bennem, amikor a halálra, az élet végére gondolok. Nem is akarok erre gondolni. De mégis megtalálnak ezek a gondolatok, hiszen voltam már temetésen, vagy hallottam azt, hogy egy ismerős, egy idős rokon elment a minden élők útján.

És én ilyenkor legszívesebben elmenekülnék. Bedugom a fülest, és belefeledkezek a zenébe. Minél hangosabban hallgatom a zenét, annál kevésbé hallom ezeket a nyomasztó gondolatokat.

Mi életedben és haláloedban egyetlen vigasztalásod? Mi az, ami megvigasztal engem, és reményiséget és békességet ad nekem, amikor ezek a kérdések nem hagynak nekem békét?

Az, hogy testestől-lelkéstől – akár élek, akár halok – nem önmagamé, hanem az én hűséges Uramnak és Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok. Amikor a lelkem nyughatatlan és nem találja a helyét, és nem találja a válaszokat, az ad nekem megnyugvást, **hogy Isten Fiához, az Úr Jézushoz tartozom.** Pál ezt mondja a Korinthusi gyülekezetnek: **„Ti viszont Krisztuséi vagytok, Krisztus pedig Istené.”** (1Kor 3,23)

Krisztus az Úr, és mi az Ő tulajdonba vett népe vagyunk. Azt mondja Péter apostol rólad, hogy nem vagy akárki. Nem vagy olyan jelentéktelen figura, akit lenézhetnek vagy kigúnyolhatnak. **„Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe...”** (1Pt 2,9) Isten, a világmindenség Teremtője választott ki téged, hogy hozzá tartozz, hogy a tulajdona legyél.

Isten hatalmas árat fizetett azért, hogy hozzá tartozhass: Fia, Jézus Krisztus életét áldozta a Golgotán, a kereszten.

Talán most azt mondd magadban: te nem akarsz senkihez sem tartozni. Nem akarsz senkinek sem a tulajdona lenni. Hiszen nem vagy valami tehetetlen tárgy. Ez így igaz.

De az is igaz, hogy ha nem Krisztus tulajdona vagy, akkor az ördög, a Sátán tulajdona vagy, akkor hozzá tartozik az életed. És egyáltalán nem mindegy, hogy kihez tartozik az életed!

Jézus az „Ő drága vérével minden bűnödért maradéktalanul megfizetett, és az ördög hatalmából megszabadított.” Szabad ember vagy, aki elmondhatja magáról, hogy Isten az ő mennyei Atyja. Jézus azért fizetett érted a halálával, hogy te szabad lehess.

Szabad vagy arra, hogy jó döntéseket hozzál. Szabad vagy arra, hogy jót tegyél. Szabad vagy arra, hogy ha elrontasz valamit, ha hibázol, akkor újrakezd. Szabad vagy arra, hogy igent mondj az életre és igent mondj az örökéletre, az üdvösségre.

Meg vagyok arról győződve, hogy boldog akarsz lenni. Azt szeretnéd, ha sok öröm és nevetés lenne az életedben. Arra vágyol, hogy ne érjen téged semmi kudarc, semmi szomorúság, csalódás. Ha minden, amit eltervezel, sikerülne. Egy szóval jó életre vágysz.

Ezzel én is pontosan így vagyok. Ebben hasonlítunk egymáshoz, pedig már régen voltam nyolcadikos, és a konfirmációm is régen volt.

Hadd kérdezzem meg tőletek, hogy ki szeret társasozni? Társasjátékot játszani? Ki az, aki szeret nyerni? De mivel mindenki nem nyerhet, lesznek vesztesek is. De ki az, aki nehezen viseli el, ha veszít?

Tudom, mostanában nagyon sokak szeretnek társasjátékot játszani. A társasok között sokféle táblás játék van. Ezekben általában végig kell menni egy úton, vagy és közben építkezni kell. Ilyen pl. a Catan telepesei, vagy a Ticket to Ride.

Gyakran ezekben a játékokban sokáig nem is lehet tudni, hogy ki fog nyerni. Sőt, az is sokszor megtörténik, hogy nem az lesz a nyertes, aki a játék legnagyobb részében nyeresre állt. Az egyik régi társasjátéknak erre utal a címe is: „Ki nevet a végén?”

Azt hiszem, hogy az életünk nagyon hasonló ezekhez a társasjátékokhoz. Sokszor azt érezzük, azt látjuk, hogy el fogjuk veszíteni ezt a játékot.

1. Van, aki ilyenkor egyre véresebben komolyabban küzd csak azért, hogy mindenképpen ő legyen a győztes. És ebben a véresen komoly küzdelemben keresztülgázol másokon. Nem számít neki semmi sem: tisztességtelen eszközökkel, erkölcstelenül és gátlástalanul küzd az életben, mert minden áron győzni akar.
2. Mások pedig, amikor azt látják, hogy lemaradnak ebben a küzdelemben, akkor egy idő után már nem is akarnak küzdeni. Feladják. És csak sodródni az eseményekkel.

3. Hadd mondjam el nektek, hogy van egy harmadik út, amit Isten kínál nektek: hogy a végén győztesek lesztek. Ahogy egy társasjátékban sem az számít, hogy ki van előrébb, csak az, hogy ki lesz a győztes a játék végén, úgy az életben is az számít igazán, hogy a végén győztesek legyünk.

Mennyei Atyánk olyan életet ad nektek, ha hisztek az Úr Jézusban, mely életben nemcsak egy győztes lehet. Mivel Jézus legyőzte a Sátánt, és az ördög hatalmából megszabadított, ezért Ő a legnagyobb győztes. És, aki Benne hisz, az győztes életet élhet.

Erre a győztes életre pedig az jellemző, hogy **„Úgy megőriz, hogy mennyei Atyám akarata nélkül egy hajszál se hullhat le fejemről, sőt mindennek üdvösségemre kell szolgálnia.”** Jézus maga mondja a Mt 10,30-ban, hogy **Nektek pedig még a hajatok szála is mind számon van tartva.**

Igen. Ennyire értékes a te életed Isten számára. Ő mindig figyel rád, és számon tartja az életed. És megőriz, hogy elvégezhesd azt a küldetést, amit rád bízott.

Kedves Fiatalok! Ma van a konfirmációtok. Tudjátok jól, hogy ez a szó, konfirmáció, azt jelenti: megerősítés. Egyrészt ti most megerősítitek azt a fogadalmat, ami a keresztelésetekkor elhangzott. Másrészt pedig Isten Szentleke is megerősít benneteket, és megerősíti a szívetekben ébredező hitet.

A Káté 1. kérdésére adott válasz utolsó mondata éppen erről a belső megerősítésről szól: **Ezért Szentlelkével bizonyosságot ad örök életemről, és szív szerint hajlandóvá és készsé tesz arra, hogy szüntelenül neki éljek.**

Isten az Ő Szentleke által cselekszik a ti életetekben. Megerősíti azt a gondolatot, azt a hitet, hogy van örökéletetek, és hogy az életetek valóban győztes élet.

Ezen túlmenően még valamit tesz a Szentlélek: **hálát ad a szívetekbe.** Hála és köszönet lesz bennetek az Isten iránt, hogy Urunk szeret titeket, értékesnek és drágának tart benneteket, és győztes életet ad nektek.

Pál apostol szavaival szeretném befejezni igehirdetésemet. Ezt írja a Római gyülekezetnek levele 8. fejezetében: **¹⁴Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. ¹⁵Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atyám!” ¹⁶Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy Isten gyermekei vagyunk.**

Adjunk ezért most hálát együtt imádságban! Ámen.

Loment Péter lelkész